

Sygn. akt IV Kz 319/21

POSTANOWIENIE

Dnia 25 sierpnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Legnicy - IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący : SSO Paweł Pratkowiecki

Protokolant : sekr. sądowy Marta Wojnarowicz

Przy udziale Prokuratora Huberta Budkiewicza

po rozpoznaniu w sprawie **P. P. (P.)**

podejrzanego o przestępstwo z art. 223 § 1 k.k. i inne

zażalenia obrońcy podejrzanego

na postanowienie Sądu Rejonowego w Lubinie

z dnia 11 sierpnia 2021 r.

w przedmiocie tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 2 k.p.k.

postanawia

zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że uchylić środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania zastosowany wobec podejrzanego P. P. (P.), syna R., ur. (...) w Z..

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 11 sierpnia 2021 r. Sąd Rejonowy w Lubinie zastosował wobec podejrzanego tymczasowe aresztowanie na okres 2 miesięcy, tj. do 7 października 2021 r.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył obrońca podejrzanego i wniósł o uchylenie aresztu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy trafnie ustalił, że zebrane dowody wskazują na duże prawdopodobieństwo, że podejrzany dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu oraz, że grozi mu surowa kara. Jednak w realiach tej konkretnej sprawy, a ściślej wątku dotyczącego podejrzanego, mimo ustalenia obu wspomnianych okoliczności, brak jest zdaniem Sądu Okręgowego podstaw do stosowania najsurowszego środka zapobiegawczego, co prawidłowo podnosi w zażaleniu obrona.

Lektura zaskarżonego postanowienia nie pozostawia wątpliwości, że zasadniczej przesłanki do zastosowania aresztu Sąd Rejonowy dopatrywał się w treści art. 258 § 2 k.p.k. Na gruncie tego przepisu istnieje domniemanie, że jeśli podejrzanemu in concreto grozi surowa kara, to może on w obawie przed nią podejmować bezprawne działania mające na celu zakłócenie postępowania, w szczególności zaś mataczyć lub ukrywać się przed wymiarem sprawiedliwości. W takiej sytuacji, nie jest więc konieczne wykazanie konkretnych zachowań, które potwierdzałyby możliwość mataczenia

lub ukrywania się. Ustawodawca w art. 258 § 2 k.p.k. z góry bowiem założył, że wizja surowej kary może skłonić podejrzanego do podejmowania wspomnianych działań.

Rzecz jednak w tym, że owo domniemanie może w realiach konkretnej sprawy zostać uchylone, gdy wykaże się, że pomimo grożącej surowej kary podejrzany przebywając na wolności nie będzie podejmował bezprawnych działań w celu zakłócenia procesu. Jest to mechanizm gwarancyjny, który powoduje, że stosowanie aresztu na podstawie art. 258 § 2 k.p.k. nie jest i nie może być automatyczne, tj. przesądzone z uwagi na ciężar gatunkowy zarzutu i grożącą surową karę.

Orzekając w przedmiocie tymczasowego aresztowania trzeba również pamiętać o art. 258 § 4 k.p.k., wskazującym na potrzebę miarkowania środków zapobiegawczych. Z przepisu tego wynika, że zawsze konieczna jest analiza nasilenia obaw, o których mowa w art. 258 § 1-3 k.p.k. i ich wpływu na przebieg postępowania. A zatem nawet wówczas, gdy są dowody na mataczenie, ukrywanie się, czy ucieczkę podejrzanego, nie jest konieczne sięgnięcie po izolacyjny środek zapobiegawczy, jeśli wspomniane zagrożenia nie zakłócą istotnie losów postępowania w jego określonym stadium.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy trzeba zauważyć, że podejrzany jest osobą o ustabilizowanej sytuacji życiowej, ma 47 lat, posiada rodzinę, w tym wychowuje i utrzymuje wnuczkę, pracuje zawodowo, posiada stałe miejsce pobytu, nie był dotychczas karany i przestrzegał porządku prawnego. Z prawdopodobieństwem granicznym z pewnością można więc prognozować, że mimo obawy przed surową karą, podejrzany nie będzie się ukrywał. Co nadto istotne, podejrzany przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyczerpujące wyjaśnienia. W tej sytuacji obawa matactwa w zasadzie nie istnieje.

Opisane wyżej okoliczności powodują, że domniemanie funkcjonujące na gruncie art. 258 § 2 k.p.k. zostało w przypadku podejrzanego obalone, co oznacza brak podstaw do stosowania aresztu, gdyż nie jest to konieczne dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania. Trzeba bowiem raz jeszcze wyraźnie podkreślić, że również i na gruncie art. 258 § 2 k.p.k. tymczasowe aresztowanie ma charakter wyłącznie procesowy, a więc służący ochronieniu postępowania przed działaniami polegającymi na mataczeniu lub ukrywaniu się. Jedynym odstępstwem od procesowego charakteru aresztu na rzecz charakteru prewencyjnego, jest przesłanka z art. 258 § 3 k.p.k., ale ta w niniejszej sprawie nie znajduje zastosowania.

Oczywiście Sąd Okręgowy dostrzega, że przedmiotowa sprawa, oceniana całościowo, ma charakter wyjątkowy. Doszło wszak do zachowań, które należy ocenić zdecydowanie krytycznie. Czynna napaść na funkcjonariuszy policji i wywołanie zamieszek i niepokojów społecznych, to zachowania które nie mogą znaleźć akceptacji. W tym kontekście decyzja Sądu Rejonowego o zastosowaniu aresztu wydaje się przynajmniej po części „życiowo” usprawiedliwiona i zrozumiała. Nie można jej natomiast zaakceptować z przyczyn formalnych, o których była mowa wyżej i dlatego Sąd Okręgowy uwzględnił zażalenie obrońcy i orzekł o uchyleniu aresztu.

Zupełnie na marginesie, nie przesądzając w żaden sposób ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy i absolutnie nie bagatelizując zachowania podejrzanego, trzeba zauważyć także i to, że podejrzanemu zarzucono popełnienie czynu, który poza uczestniczeniem w nielegalnym zbiegowisku, polegał na jednorazowym rzuceniu szklanej butelki w stronę funkcjonariuszy policji. Gdy się zważy, jak zachowywali się inni, bardziej agresywni uczestnicy przedmiotowej „demonstracji”, to wspomniana okoliczność nie może pozostawać bez znaczenia dla decyzji o areszcie.

Orzeczono więc jak na wstępie.